

R O M Â N I A

X
SECȚIA X

Dosar nr. X/X/X

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 25 Septembrie 2024

Completul constituit din:

PREȘEDINTE XXX

Judecător XX

Grefier XXX

Pe rol se află soluționarea cererii de apel declarate de apelanții-reclamânți X.X.X.X.X. și apelanta-pârâtă X împotriva sentinței civile nr. X pronunțate de X - X, în dosarul nr. X/X/X, în contradictoriu cu intimatul-reclamant X și intimații-pârâți X, X și X, cauza având ca obiect pretenții.

La apelul nominal efectuat în ședință publică, se prezintă, apelanții-reclamânți, prin avocat X, care depune la dosar împuternicirii avocațiale, apelanta-pârâtă X, prin consilier juridic Ciuceanu X, care depune la dosar delegație de reprezentare juridică nr. X, lipsind intimatul-reclamant X, intimații-pârâți X, X, X.

Procedura de citare a părților este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează Curții obiectul cauzei, stadiul procesual, precum și modalitatea îndeplinirii procedurii de citare. Dosarul se află la al II-lea termen de judecată, la termenul anterior cauza a fost amânată pentru a se depune la dosar punct de vedere cu privire la o eventuală sesizare a Î.C.C.J. În data de X, apelantul-pârât X depune la dosar punct de vedere asupra unei eventuale sesizări a Î.C.C.J.

Curtea dispune rectificarea citativului/listei de ședință, în sensul că numitul X nu are calitate de parte în prezentul litigiu, astfel cum s-a reținut prin încheierea de ședință de la termenul anterior.

Apelanții-reclamânți, prin avocat, depun la dosar note de ședință prin care își exprimă punctul de vedere cu privire la eventuala sesizare a Î.C.C.J..

Apelantul-reclamant X depune la dosar punctul de vedere formulat.

Curtea, în urma verificării site-ul Î.C.C.J., reține că s-a formulat sesizare cu privire la o chestiune de drept relevantă în prezentul litigiu și acordă cuvântul părților asupra eventualei suspendări a judecării pricinii, în temeiul art. 2 alin. (3) din OUG nr. 62/2024 până la pronunțarea hotărârii prealabile în dosarul nr. 1738/1/2024 al instanței supreme.

Totodată, Curtea acordă cuvântul părților asupra eventualei sesizări în prezentul litigiu a instanței supreme cu privire la dezlegarea chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 96/2006, astfel cum s-a reținut la termenul anterior.

Apelanții-reclamânți, prin avocat, susțin că acea sesizare nu poate avea un impact în prezentul litigiu, față de împrejurarea că privește o altă perioadă și anume acordarea indemnizației pentru perioada iulie 2023-decembrie 2023 și are în vedere o altă decizie a Curții Constituționale prin care s-a declarat neconstituțională legea prin care s-a încetat în 2022 plata indemnizației pentru limită de vârstă. Apreciază că acea chestiune de drept nu poate avea un impact asupra soluționării prezentului litigiu. Apreciază că se impune sesizarea Î.C.C.J., în ceea ce privește interpretarea dispozițiilor art. 49 din legea nr. 96/2006, însă doar cu privire la dispozițiile alin. (3) și nu cu privire la dispozițiile alin. (6), care prevăd actualizarea cu rata inflației, având în vedere că apelanții, prin cererea de chemare judecată, nu au solicitat instanței să se pronunțe și cu privire la acest aspect.

Mai mult decât atât, subliniază că se impune această sesizare și cu mențiunea ca Înalta Curtea de Casație și Justiție să interpreteze dispozițiile art. 49, însă raportat la data de 10.06.2022 și la decizia Curții Constituționale nr. 261/05.05.2022. Din petitul acțiunii principale, rezultă clar că s-a avut în vedere data de 10.06.2022, astfel încât apreciază că sesizarea pusă în discuție de către instanță nu are legătură cu prezenta cauză.

Apelanta-pârâtă, prin consilier juridic, având cuvântul, cu privire la eventuală suspendare a pricinii, în raport de sesizarea deja formulată, arată că nu are cunoștință de acea sesizare, însă din câte a înțeles de la apărătorul reclamanților, se pare că în cauza respectivă este vorba de un litigiu promovat sub imperiul Legii nr. 192/2023, legea care a abrogat a două oară cadrul legal aplicabil referitor la dreptul la indemnizația pentru limită de vârstă. Ca atare, arată că nu are un obiect similar cu cel din prezenta cauză. În litigiile promovate sub imperiul Legii nr.192/2023, se face vorbire de repunerea în plată a indemnizației pentru limită de vârstă, începând cu data de 01.07.2023, conform deciziei nr. 678/2023, decizie în temeiul căreia instanța de control constituțional a statuat faptul că se impune repararea ex-officiu a prejudiciului cauzat foștilor parlamentari, în sensul în care aceștia trebuie repuși în plată cu privire la indemnizația pentru limită de vârstă, începând cu data de 01.07.2023. În prezenta cauză, se contestă modul în care a operat repunerea în plată a indemnizației începând cu 10.06.2022, în sensul în care apelanții reclamanți apreciază că se impune un alt mod de calcul în privința acestora, care deja aveau constituit în patrimoniu lor dreptul la indemnizație pentru limită de vârstă și care a fost sistat prin dispoziție Legii nr.7/2021.

Așadar, apreciază că în raport de dispozițiile noii OUG nr. 62/2024, în ceea ce privește obligativitatea suspendării cauzelor în care se pune o problemă de drept similară cu cele în care deja a avut loc sesizarea Î.C.C.J. pentru declanșarea mecanismului prevăzut de art. 519 C.pr.civ., aceasta nu este aplicabilă în speță.

Cu privire la sesizarea instanței supreme în prezentul litigiu, a apreciat că aceasta nu se impune. Un prim argument a vizat însăși chestiunea referitoare la incidența acestei ordonanțe asupra prezentului litigiu. Apreciază că în raport de obiectul de reglementare a acestui nou mijloc procedural, care definește în mod clar litigiile și persoanele cărora le sunt incidente aceste noi dispoziții, este vorba de stabilirea și plata salariilor personalului plătit din fonduri publice; plata, stabilirea, actualizarea, revizuirea drepturilor de pensie și a prestațiilor de asigurări sociale, astfel că obiectul acestui litigiu nu se circumscrie definițiilor oferite de noul act normativ. Dacă se face vorbire, separat, de mecanismul de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a lămurii de principiu, o chestiune de drept, cel prevăzut de dispozițiile art. 519 C.pr.civ., apreciază că nu sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea acestui mecanism. Solicită a se avea în vedere că în cauză, cu prioritate, nu este împlinită condiția referitoare la caracterul de noutate al chestiunii de drept, având în vedere că este o practică judiciară cristalizată în acest sens, la nivelul Tribunalului București, instanța care a fost investită cu precădere de către foștii reclamanți cu pretențiile referitoare la un nou mod de calcul la data repunerii în plată, ca urmare a deciziei nr. 261/2022. Așadar, în momentul în care se vorbește despre o practică conturată a instanțelor de judecată, nu se mai află în ipoteza în care poate fi declanșat acest mecanism al lămuririi de principiu a unei chestiuni de drept.

Totodată, arată că nu se face vorbire nici de o veritabilă chestiune de drept, caracterul de chestiune de drept cu un caracter de complexitate ridicat, întrucât reclamanții urmăresc un anumit mod de interpretare a deciziei Curții Constituționale. Împrejurarea că instanța de contencios constituțional a statuat faptul că la data de 10.06.2022, data publicării în Monitorul Oficial al României a deciziei de constatare a neconstituționalității Legii nr. 7, că de la data la care a fost declarat neconstituțional actul normativ abrogator, reintră în vigoare dispozițiile abrogatoare, nu dă naștere unui nou drept la indemnizația pentru limita de vârstă, întrucât un nou mod de calcul are semnificația unui nou drept. Prin toate apărările pe care le-a făcut în cauză, a arătat că reclamanții de la data la care au dobândit acest drept în patrimoniul lor, dată la care au îndeplinit cu precădere condițiile pentru acordarea pensiei pentru limită de vârstă, și până la data primei sistări, nu au avut același cuantum al indemnizației, chiar și în ipoteza în care au procedat la valorificarea aceluiași număr de mandate parlamentare. Cuantumul indemnizațiilor nu a fost identic, întrucât a fost supus unor modificări legislative, cu precădere cea referitoare la instituția actualizării indemnizației pentru limitări de vârstă. Or, din momentul în care indemnizația nu s-a mai actualizat în raport de creșterile indemnizațiilor de exercițiu ale foștilor deputați, automat și acest cuantum ale drepturilor a variat. Așadar, în momentul în care Curtea Constituțională afirmă că reintră în vigoare o dispoziție abrogată, aceasta nu are semnificația de a înlătura, de a șterge toate efectele pe care dispozițiile care au făcut obiectul abrogării le-au produs până la data la care a intrat în vigoare actul abrogator. Susține că, în

jurisprudența ei, Curtea arată că această reîntrare în fondul activ are semnificația că dispozițiile abrogatoare continuă să-și producă efectele.

Apelanții-reclamanți, prin avocat, având în vedere că pronunțarea Î.C.C.J. asupra sesizării despre care s-a făcut vorbire este în data de 28.10.2024, apreciază că se impune amânarea cauzei și nu suspendarea, întrucât dacă instanța apreciază că acea sesizare poate influența prezentul dosar, solicită respingerea suspendării și să se dispună amânarea cauzei până la pronunțarea instanței supreme.

Apelantul-pârât, prin consilier juridic, susține că lasă la aprecierea instanței cererea de amânare a cauzei.

Curtea reține în pronunțare pricina asupra unei eventualei incidente a suspendării judecății până la momentul soluționării de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizării formulate în dosarul nr. 1738/1/2024, dar și asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în prezentul dosar cu privire la chestiunea de drept ce a fost pusă în discuție de către instanță, urmând a amâna pronunțarea la data de X.

C U R T E A,

În temeiul art. 396 C.pr.civ., având nevoie de timp pentru a delibera,

D I S P U N E:

Amână pronunțarea la data de X.

Pronunțată în ședință publică, azi, X.

Președinte,

X

Judecător,

X

Grefier,

X

ROMÂNIA

XXXXXXXXXX
XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX

Dosar nr. XXXXXXXX

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la XXXXXXXX
Completul constituit din:
PREȘEDINTE XXXXXXXX
Judecător XXXXXXXX
Grefier XXXXXXXX

Pe rol se află soluționarea cererii de apel declarate de apelanții-reclamanți XXXXXXXX și apelanta-pârâtă XXXXXXXX împotriva sentinței civile nr. XXXXX pronunțate de Tribunalul XXXXXXXX, în dosarul nr. XXXXXXXX, în contradictoriu cu intimatul-reclamant XXXXX și intimații-pârâți XXXXXXXX, cauza având ca obiect pretenții.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică de la XXXXX, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru azi, XXXXX, când a hotărât următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra cererii de suspendare a judecății și asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la Tribunalul București-Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, sub numărul XXXXXXXX, reclamanții XXXXXXXXXX, în contradictoriu cu pârâții XXX, XXXXX, au solicitat obligarea pârâților la calcularea indemnizației pentru limită de vârstă datorată fiecărui reclamant la data de 10.06.2022, conform art. 49 alin. (3) Legea nr. 96/2006; obligarea pârâților la plata către fiecare reclamant a acestei indemnizații, calculate, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești; obligarea pârâților la plata diferențelor lunare nete dintre indemnizația calculată și cea plătită începând cu data de 10.06.2022 până la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești; obligarea pârâților la plata dobânzii legale aferente sumelor solicitate cu titlu de diferențe, cu plata cheltuielilor de judecată.

Prin *sentința civilă nr. xxx*, pronunțată în dosarul nr. XXXXXXXX, Tribunalul XXXXX a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a XXXXXXXX și excepția lipsei calității procesuale pasive a XXXXXXXX; a respins cererea formulată de reclamanți, în contradictoriu cu pârâții, ca neîntemeiată.

În *motivare*, Tribunalul a reținut că reclamanții sunt foști deputați și senatori ce au beneficiat de indemnizație pentru limită de vârstă în art. 49 alin. (3) Legea nr. 96/2006, ca urmare a apariției Legii nr. 7/2021, dreptul la indemnizație a fost sistat, fiind reluat ca urmare a deciziei nr. 261/05 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial nr. 570/10.06.2022, prin care Curtea Constituțională a României a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că Legea nr. 7/2021 pentru modificarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor este neconstituțională.

A mai reținut prima instanță că prin decizia instanței de contencios constituțional, s-a statuat că dispozițiile art. 49 din Legea nr. 96/2006, din punct de vedere normativ, reintră în vigoare de la momentul publicării deciziei, respectiv 10.06.2022.

Or, în aprecierea instanței, pentru beneficiarii acestui drept, cărora le-a încetat plata, ca urmare a Legii nr. 7/2021, reintrarea art. 49 din Legea nr. 96/2006 în fondul activ al legislației

nu înseamnă că li s-a născut un drept nou, ci dimpotrivă, a fost reactivat dreptul pierdut anterior.

Astfel, s-a concluzionat că la momentul reluării plății indemnizației, pârâții nu aveau obligația de a recalcula cuantumul acesteia, cuantumul pus în plată fiind chiar cel avut anterior încetării plății.

Împotriva acestei sentințe, reclamantii, cu excepția numitului xxxx, și pârâtă xxxxxxxx au declarat apel.

Prin *apelul declarat*, apelanții reclamantii au solicitat în principal, anularea sentinței atacate și, în rejudicare, schimbarea sentinței apelate, cu consecința admiterii cererii de chemare în judecată astfel cum a fost aceasta formulată și precizată; în subsidiar, schimbarea sentinței apelate, cu consecința admiterii cererii de chemare în judecată astfel cum a fost aceasta formulată și precizată, respectiv: a) obligarea pârâților la calcularea, la 10.06.2022, pentru fiecare reclamant, a indemnizației pentru limită de vârstă stabilite conform art. 49 alin. (3) Legea nr. 96/2006; b) obligarea pârâților la plata lunară, pentru fiecare reclamant, a indemnizației pentru limită de vârstă calculată conform petitelui precedent; c) obligarea pârâților la plata către fiecare reclamant a sumei reprezentând diferența lunară netă între indemnizația calculată conform primului petit și indemnizația efectiv plătită, începând cu 10.06.2022 și până la data de 01.07.2023; d) obligarea pârâților la plata către fiecare reclamant a dobânzii legale aferente sumelor solicitate conform petitelui precedent; cu cheltuieli de judecată.

În motivare, apelanții au arătat că sentința apelată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția instanței în ceea ce privește fondul cauzei.

Au mai arătat apelanții că indemnizațiile pentru limită de vârstă au fost determinate cu greșita aplicare a prevederilor art. 49 alin. (3) Legea nr. 96/2006, iar prin calcularea indemnizațiilor raportat la nivelul salariului minim brut existent la nivelul anilor 2017-2018 se încalcă principiul ultraactivității, permițându-i-se legii vechi să producă efecte după ieșirea sa din vigoare.

Au susținut apelanții că izvorul obligației de recalculare a cuantumului indemnizațiilor pentru limită de vârstă și de repunere în plată îl reprezintă Decizia Curții Constituționale nr. 261/05.05.2022, că față de declararea neconstituționalității Legii nr. 7/2021, în ansamblul ei, are loc o reintrare în fondul activ al legislației a prevederilor art. 49 și 50 din Legea nr. 96/2006, care este opozabilă *erga omnes* de la momentul publicării deciziei în Monitorul Oficial.

Au apreciat apelanții că la data generării unui nou raport juridic obligațional prin ordinele deduse judecății nu poate fi avut în vedere alt criteriu legal de calculare a indemnizației pentru limită de vârstă decât cel impus prin legea aflată în vigoare (respectiv HG 1071/2021), care stabilește că salariul minim brut pe țară aflat în plată și în funcție de care se calculează acest drept social este de 2080 lei.

Apelanții au învederat că intimații pârâți ar fi trebuit să procedeze la recalcularea sumei cuvenite fiecăruia dintre reclamantii cu aplicarea formulei de calcul prevăzute de art. 49 alin. (3) Legea nr. 96/2006, ținând cont de baza de calcul folosită pentru determinarea cuantumului unei indemnizații pentru limită de vârstă a unui parlamentar aflat în funcție, raportată la rândul său la cuantumul pe care salariul minim brut pe țară îl avea la data emiterii noilor ordine (2080 lei).

Au menționat apelanții că prin diferențele de cuantum al indemnizației parlamentarului în funcție se creează situația inechitabilă și discriminatorie în care doi foști parlamentari cărora li s-a acordat indemnizația pentru limită de vârstă la distanță de un an, în aceleași circumstanțe și cu același număr de mandate îndeplinite, să aibă indemnizații de valori diferite.

Au invocat apelanții un tratament profund discriminatoriu, deoarece se face o diferență nejustificată, în situații identice, între modul de calcul al indemnizației pentru limită de vârstă pentru foștii parlamentari cărora li se reacordă indemnizația, respectiv pentru foștii

parlamentari cărora li se acordă indemnizația pentru prima oară, începând cu/după 10.06.2022.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 466 C.pr.civ.

Prin *apelul incident*, intimatul xxxxxx a criticat soluția instanței de fond de respingere, ca neîntemeiată, a excepției lipsei calității procesual pasive xxxxxx.

Prin *întâmpinarea la apelul principal*, apelantul intimat xxxxx a solicitat respingerea apelului ca nefondat.

În apărare, a arătat că hotărârea este argumentată în fapt și în drept și permite urmărirea raționamentului juridic propriu al judecătorului.

A mai arătat apelantul intimat că Decizia Curții Constituționale nr. 261/2022 nu este de natură a conferi reclamanților o nouă vocație în ceea ce privește stabilirea dreptului la indemnizația pentru limită de vârstă, recunoscut în favoarea lor în perioada în care reglementarea legală instituită de Legea nr. 357/2015 s-a aflat în vigoare.

Contrar susținerilor apelanților reclamanți, a învederat apelantul intimat, considerentelor instanței de contencios constituțional privitoare la reintrarea în vigoare din punct de vedere normativ, de la data de 10 iunie 2022, data publicării deciziei de neconstituționalitate, a normelor prevăzute de art. 49 și 50 din Legea nr. 96/2006, nu le poate fi conferită o astfel de semnificație a declanșării mecanismelor prevăzute de instituția juridică a stabilirii indemnizației pentru limită de vârstă în favoarea acelorași persoane pentru care reglementarea legală prevăzută de art. 49 alin. (3) din același act normativ și-a produs efectele, ca urmare a depunerii cererilor de acordare a indemnizației pentru limită de vârstă, cu consecința directă a constituirii în patrimoniul acestora a drepturilor la indemnizația pentru limită de vârstă.

O astfel de interpretare a considerentelor, în opinia apelantului intimat pârât, ar conduce la însăși înlăturarea efectelor pe care cadrul legal, instituit prin dispozițiile completatoare ale Legii nr. 357/2015 și modificat prin intervențiile legislative ale legiuitorului delegat și ale legiuitorului organic, le-a produs, până la data intrării în vigoare a Legii nr. 7/2021.

A menționat apelantul intimat pârât că, în înțelesul celor statuate de instanța de contencios constituțional, în privința foștilor deputați ale căror drepturi privitoare la indemnizația pentru limită de vârstă au fost stabilite și acordate în temeiul reglementării legale sub imperiul căreia aceștia au depus cererile de acordare, de la data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 261/2022, efectele juridice pe care cadrul legal aplicabil indemnizației pentru limită de vârstă continuă să le producă, de la data publicării deciziei de neconstituționalitate, sunt reprezentate de drepturile a căror plată a încetat ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 7/2021, Decizia nr. 261/2022 neavând ca efect activarea mecanismului de acordare a unei noi indemnizații pentru limită de vârstă, ci menținerea acestui beneficiu, stabilit anterior adoptării Legii nr. 7/2021.

A apreciat apelantul intimat pârât că nu poate fi primit argumentul reclamanților în ceea ce privește pretinsul tratament discriminatoriu, deoarece s-ar eluda însuși conținutul normativ al instituției actualizării indemnizației pentru limită de vârstă astfel cum a fost instituit prin dispozițiile modificatoare și completatoare ale O.U.G nr. 59/2017 și ale Legii nr. 203/2017.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 471 indice 1 C.pr.civ.

Intimatul xxxxx a depus *întâmpinare*, prin care a solicitat respingerea cererii de apel formulate de apelanții reclamanți ca neîntemeiată.

În apărare, intimatul a arătat că toate drepturile privind indemnizația pentru limită de vârstă ce se cuvin fiecărui reclamant în parte au fost recunoscute prin actele administrative cu caracter individual emise în executarea și aplicarea cadrului legal incident.

A mai arătat intimatul că, urmare a deciziei Curții Constituționale, pentru beneficiarii acestui drept, cărora le-a încetat plata, reintrarea art. 49 din Legea nr. 96/2006 în fondul activ al legislației nu înseamnă că li s-a născut un drept nou, ci dimpotrivă, a fost reactivat dreptul pierdut anterior.

A susținut intimatul că în ipoteza în care reclamanții ar fi beneficiat în continuare de indemnizație, în măsura în care nu ar fi fost abrogate dispozițiile art. 49, indemnizația pentru

limită de vârstă ar fi fost cel mult actualizată cu rata inflației potrivit art. 49 alin. (6) din Legea nr. 96/2006.

Astfel, a opinat că solicitarea reclamanților de stabilire a cuantumului indemnizației pentru limită de vârstă în raport de data reluării plății acesteia, 10.06.2022, nu are fundament legal, deoarece dreptul fiecărui reclamant la indemnizația pentru limită de vârstă nu s-a deschis la acea dată, ci la data solicitării de acordare a indemnizației pentru limită de vârstă.

În drept, au fost invocate prevederile art. 466 - 482 C.pr.civ.

Apelanții-reclamanți au formulat *răspuns la întâmpinare* și *întâmpinare la apelul incident*, prin care au arătat că repunerea în plată a indemnizației a fost instituită fără a se lua în considerare modificările pe care cuantumul salariului minim brut pe țară, ce reprezintă un factor de referință în calcularea indemnizației pentru limită de vârstă conform legii, le-a suferit ca urmare a adoptării HG nr. 1071/2021.

A accepta păstrarea vechilor sume drept bază de calcul a indemnizației pentru limită de vârstă, în opinia apelanților reclamanți, presupune a admite că HG nr. 1/2017 și HG nr. 846/2017, ieșite în vigoare la momentul emiterii Ordinelor de reluare a plății indemnizației ar putea ultraactiva.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 205, 471 alin. (1) C.pr.civ.

În **etapa procesuală a apelului**, instanța a pus în discuția părților eventuala sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, cu privire la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: interpretarea dispozițiilor art. 49 alin. (3) și (6) din Legea nr. 96/2006, în ceea ce privește modul de calcul și de actualizare a indemnizației pentru limită de vârstă a deputaților și senatorilor, ca urmare a deciziei Curții Constituționale a României nr. 261/05.05.2022.

Apelanții reclamanți au formulat *note de ședință*, prin care au învederat că sunt de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art. 2 din OUG nr.62/2024.

În opinia apelanților reclamanți, chestiunea de drept ce se impune a fi supusă dezbaterii Înaltei Curți de Casație și Justiție și de care depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze privește interpretarea dispozițiilor art. 49 alin. (3) din Legea nr. 96/2006, cu referire la modul de calcul al indemnizației pentru limita de vârstă a deputaților și senatorilor începând cu data de 10.06.2022, ca urmare a Deciziei Constituționale a României nr. 261/05.05.2022.

Au opinat că nu se impune interpretarea alin. (6) al art. 49 din Legea nr. 96/2006 privind actualizarea indemnizației pentru limită de vârstă, întrucât obiectul dedus judecății nu are în vedere și actualizarea sumelor de bani cu rata inflației.

Cu privire la chestiunea de drept, apelanții reclamanți au învederat că dispozițiile art. 49 din Legea nr. 96/2006, abrogate prin Legea nr. 7/2021, au reintrat în vigoare la data de 10.06.2022, ca urmare a publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 261/2022 și că interpretarea lor presupune calcularea, la data de 10.06.2022, pentru fiecare reclamant, a indemnizației pentru limită de vârstă, conform art. 49 alin. (3) Legea nr. 96/2006.

În drept, au fost invocate prevederile art. 2 din OUG nr. 62/2024.

Apelantul intimat pârât xxxxxxxxx a formulat un *punct de vedere*, prin care a învederat că nu sunt întrunite condițiile stabilite de legiuitor pentru sesizarea instanței supreme.

A opinat partea că obiectul raporturilor litigioase nu vizează prestații de asigurări sociale, că respectiva chestiune de drept analizată nu are caracter de noutate, că aceasta nu are un grad de dificultate ridicat.

S-a arătat că ceea ce se solicită instanței de judecată prin raporturile litigioase deduse judecății derivă din aplicarea efectelor Deciziei Curții Constituționale nr. 261/2022, astfel cum au fost statuate de instanța de contencios constituțional.

În drept, au fost invocate prevederile art. 2 din OUG nr. 62/2024.

Examinând cererea de suspendare a judecății și cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea reține următoarele:

Cu privire la situația de fapt, se constată că apelanții reclamanți au deținut o funcție de demnitate publică în Parlamentul României, iar la încetarea mandatului de senator/deputat au beneficiat de dreptul la indemnizația pentru limită de vârstă, prevăzut de art. 49 din Legea nr. 96/2006, sens în care au fost emise de către apelantul pârât și de intimații pârâți ordine de acordare a indemnizației pentru fiecare reclamant, în perioada 2015-2018.

Prin ordinele emise în anul 2021, de apelantul pârât și de intimații pârâți, s-a dispus încetarea de la data de 27.02.2021 a plății indemnizațiilor pentru limită de vârstă recunoscute în favoarea apelanților reclamanți, măsură luată în temeiul art. II din Legea nr. 7/2021.

Prin ordinele emise în anul 2022, de apelantul pârât și de intimații pârâți, s-a dispus reluarea plății indemnizațiilor pentru limită de vârstă, începând cu data de 10.06.2022, măsură justificată de pronunțarea Deciziei Curții Constituționale nr. 261 din 5 mai 2022.

Cu privire la situația în drept, Curtea face referire la prevederile art. 49 alin. (1)-(6) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor în forma în vigoare anterioară Legii nr. 7/2021, potrivit căreia „(1) Deputații și senatorii care îndeplinesc condițiile vârstei standard de pensionare, eşalonate, după caz, în anexele nr. 5 și 6 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, sau ale vârstei standard reduse în conformitate cu prevederile aceleiași legi sau ale altor legi speciale au dreptul, la încetarea mandatului, la indemnizație pentru limită de vârstă, dacă nu sunt realeși pentru un nou mandat. (2) Deputații și senatorii beneficiază de indemnizația pentru limită de vârstă de la data la care li se acordă drepturile de pensie pentru limită de vârstă, dar nu mai devreme de data încetării mandatului aflat în derulare. (3) Cuantumul indemnizației pentru limită de vârstă prevăzut la alin. (1) se acordă în limita a 3 mandate și se calculează ca produs al numărului lunilor de mandat cu 0,55% din indemnizația brută lunară aflată în plată. Cuantumul net al indemnizației pentru limită de vârstă nu poate fi mai mare decât venitul net corespunzător unei indemnizații brute lunare a unui deputat sau senator aflat în exercițiul mandatului. (4) Pentru mandate incomplete, indemnizația pentru limită de vârstă se calculează proporțional cu perioada de mandat efectiv exercitată, dar nu mai puțin de un mandat parlamentar. (5) Pe perioada exercitării unui nou mandat, plata indemnizației pentru limită de vârstă se suspendă, urmând a fi reluată, la încetarea acestuia, în cuantumul recalculat prin valorificarea perioadei de mandat exercitat după suspendare. (6) Indemnizația pentru limită de vârstă se actualizează din oficiu, în fiecare an, cu rata medie anuală a inflației, indicator definitiv, cunoscut la data de 1 ianuarie a fiecărui an în care se face actualizarea și comunicat de Institutul Național de Statistică. Dacă în urma actualizării rezultă o indemnizație pentru limită de vârstă mai mică, se menține indemnizația pentru limită de vârstă aflată în plată”.

Prin art. I și II din Legea nr. 7/2021 pentru modificarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, s-au stipulat următoarele: „ART. I Articolele 49 și 50 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 22 ianuarie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă. ART. II De la data intrării în vigoare a prezentei legi încetează plata indemnizațiilor pentru limită de vârstă acordate în baza prevederilor art. 49 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 261 din 5 mai 2022, a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că Legea nr. 7/2021 pentru modificarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor este neconstituțională.

În considerentele acestei decizii, s-a reținut, în esență, încălcarea directă a art. 76 alin. (3) din Constituție, în sensul că, deși nu s-a cerut procedură de urgență, totuși, legea a fost adoptată în mod vădit după canoanele acestei proceduri, precum și încălcare directă a art. 75 din Constituție prin faptul că acesta reglementează procedura generală de legiferare ce presupune respectarea termenelor regulamentare fixate; or, prin scurtarea acestor termene,

fără a face aplicarea exigenței constituționale referitoare la aprobarea procedurii de urgență, s-a apreciat că s-a încălcat în mod direct exigența art. 75 din Constituție referitoare la desfășurarea procedurii parlamentare potrivit regulilor și termenelor generale aplicabile în procesul de legiferare.

Cu privire la efectele acestei decizii, relevante sunt considerentele regăsite în paragrafele 77-79, conform cărora:

„77. În ceea ce privește efectele constatării neconstituționalității legii analizate, Curtea reține că efectele deciziilor sale sunt consacrate expres prin prevederile art. 147 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora: "Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept". De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală: "Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor". Curtea reține că, în acest caz, constatarea neconstituționalității legii analizate nu are ca efect apariția unui vid legislativ, ci determină reîntrarea în fondul activ al legislației a normelor abrogate, după publicarea deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I. Curtea reține că în astfel de cazuri, în care se constată ca fiind neconstituționale acte normative care abrogă alte acte normative, nu intervine o "abrogare a abrogării", pentru a se putea reține incidența dispozițiilor art. 64 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 24/2000, potrivit cărora "Nu este admis ca prin abrogarea unui act de abrogare anterior să se repună în vigoare actul normativ inițial" - dispoziții opozabile legiuitorului în activitatea de legiferare, ci este vorba de un efect specific al deciziilor de constatare a neconstituționalității unei norme abrogatoare, efect întemeiat pe prevederile constituționale ale art. 142 alin. (1), care consacră rolul Curții Constituționale de garant al supremației Constituției, și ale art. 147 alin. (4), potrivit cărora deciziile Curții sunt general obligatorii. De altfel, Curtea a evidențiat în mod expres această distincție în cuprinsul deciziilor nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, și nr. 1039 din 5 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 29 ianuarie 2013, reținând că "acesta este un efect specific al pierderii legitimității constituționale [...], sancțiune diferită și mult mai gravă decât o simplă abrogare a unui text normativ" (a se vedea, în același sens, și Decizia nr. 62 din 18 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 12 februarie 2007, Decizia nr. 206 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 13 iunie 2013, Decizia nr. 417 din 15 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 2 decembrie 2013, sau Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013, pct. VI).

78. Totodată, prin Decizia nr. 874 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 3 ianuarie 2019, paragraful 49, Curtea a reținut că decizia de constatare a neconstituționalității face parte din ordinea juridică normativă, prin efectul acesteia prevederea neconstituțională încetându-și aplicarea pentru viitor. Curtea constată că, întrucât deciziile sale produc efecte numai pentru viitor, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, cele stabilite prin prezenta decizie urmează a se aplica de la data publicării acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I; totodată, instanțele judecătorești vor aplica prezenta decizie numai în cauzele pendinte la momentul publicării acesteia, cauze în care respectivele dispoziții sunt aplicabile, precum și în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data sus-menționată, în această ultimă ipoteză decizia pronunțată de Curtea Constituțională constituind temei al revizuirii potrivit art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă (Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012). În cadrul procesului

judiciar, excepția de neconstituționalitate se înscrie în rândul excepțiilor de procedură prin care se urmărește împiedicarea unei judecăți care s-ar întemeia pe o dispoziție legală neconstituțională. Constatarea neconstituționalității unui text de lege ca urmare a invocării unei excepții de neconstituționalitate trebuie să profite autorilor acesteia și nu poate constitui doar un instrument de drept abstract, întrucât și-ar pierde caracterul concret (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, sau Decizia nr. 338 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 699 din 14 noiembrie 2013). Neconstituționalitatea unei dispoziții legale nu are numai o funcție de prevenție, ci și una de reparație, întrucât ea vizează în primul rând situația concretă a cetățeanului lezat în drepturile sale prin norma criticată (Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, paragraful 30).

79. Prin urmare, întrucât Legea nr. 7/2021 pe perioada sa de activitate se bucură de prezumția de constituționalitate, dispozițiile art. 49 și 50 din Legea nr. 96/2006 din punct de vedere normativ reintră în vigoare de la momentul publicării prezentei decizii. Totodată, complementar ipotezei normative precizate, decizia Curții se aplică și în privința situațiilor juridice pendinte (cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării deciziei de admitere a excepției de neconstituționalitate, în care respectivele dispoziții sunt aplicabile) și, în mod excepțional, acelor situații care au devenit *facta praeterita*, dar în care a fost sesizată Curtea Constituțională, caz în care se poate exercita calea extraordinară de atac a revizuirii (a se vedea Decizia nr. 404 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 10 ianuarie 2017, paragrafele 27 - 29, sau Decizia nr. 794 din 23 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1198 din 17 decembrie 2021, paragraful 57)".

Ca norme legale relevante în cauză, Curtea face trimitere și la art. 13 alin. (1) din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, care stabilesc că „Indemnizațiile lunare pentru funcțiile de demnitate publică se determină prin înmulțirea coeficienților din anexa nr. IX cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare”.

Totodată, potrivit art. I pct. 13 din O.U.G. nr. 1/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative „(7) Prin derogare de la prevederile art. 38 alin. (3) lit. f) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în anul 2020, începând cu drepturile aferente lunii ianuarie 2020, indemnizațiile lunare pentru funcțiile de demnitate publică și funcțiile asimilate acestora, prevăzute în anexa nr. IX la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, se mențin la nivelul aferent lunii decembrie 2019”.

Dispoziții similare se regăsesc și în art. I alin. (2) din O.U.G. nr. 226/2020 și în art. I alin. (2) din O.U.G. nr. 130/2021.

Prin H.G. nr. 937/2018 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, s-a statuat în sensul că începând cu data de 1 ianuarie 2019, salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, se stabilește în bani, fără a include sporuri și alte adaosuri, la suma de 2.080 lei lunar.

Cu privire la cererea de suspendare a judecății până la soluționarea sesizării formulate în dosarul nr. 1738/1/2024 al Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea reține că în dosarul anterior menționat obiectul sesizării vizează chestiunea de drept referitoare la plata indemnizației pentru limită de vârstă prevăzută de art. 49 din Legea nr. 96/2006, pentru perioada 01.07.2023-11.12.2023, perioadă distinctă de cea analizată în cauză.

Are în vedere Curtea și normele cuprinse în art. 2 alin. (3) din O.U.G. nr. 62/2024, potrivit cărora „Cauzele similare, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, vor fi suspendate până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept”.

Constată Curtea că prezenta cauză în care se pune în discuție modul de calcul al indemnizației recunoscute senatorilor și deputaților la data de 10.06.2022 nu este similară cu cea care a generat anterior sesizarea instanței supreme.

Parcursând cererea de chemare în judecată formulată în dosarul nr. 3570/99/2023 al Tribunalului București, Curtea observă că reclamantul din respectivul litigiu a solicitat acordarea indemnizației pentru limită de vârstă pentru perioada 27.02.2021-10.06.2022, fără a contesta un eventual quantum al indemnizației la data de 10.06.2022, astfel că nici din această perspectivă nu există similaritate cu prezentul litigiu.

Față de cele expuse, va respinge, ca neîntemeiată, cererea de suspendare a judecării până la soluționarea sesizării formulate în dosarul nr. 1738/1/2024 al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în prezentul litigiu, Curtea apreciază că sunt îndeplinite cerințele art. 1 și art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, completate cu cerințele regăsite în art. 519 C.pr.civ.

Astfel, contrar apelantului pârât, Curtea observă că obiectul cererii de chemare în judecată vizează dreptul la indemnizația pentru limită de vârstă, drept recunoscut în beneficiul deputaților și senatorilor, ce reprezintă personal plătit din fondurile publice, încadrându-se în aria de reglementare a actului normativ menționat.

Totodată, din art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, se desprind celelalte condiții de sesizare și anume, completul de judecată să fie investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, să existe o chestiune de drept de a cărei dezlegare depinde soluționarea pe fond a cauzei, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat chestiunii și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Legiuitorul nu a mai făcut referire la cerința noutății chestiunii de drept, regăsită în art. 519 C.pr.civ., dar condiția ca respectiva chestiune de drept să fie dificilă trebuie să fie îndeplinită, fiind consemnată atât în jurisprudența instanței supreme cu privire la analiza condițiilor de admisibilitate a sesizării în temeiul art. 519 C.pr.civ., cât și în preambulul O.U.G. nr. 62/2024.

În consecință, se reține că aceste cerințe sunt îndeplinite, în sensul că prezenta instanță este investită cu soluționarea pricinii în etapa apelului, că de modalitatea de dezlegare a chestiunii de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 49 alin. (3) din Legea nr. 96/2006, cu referire la modul de calcul al indemnizației pentru limită de vârstă ce se acordă deputaților și senatorilor, începând cu data de 10.06.2022, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 261 din 05.05.2022, depinde soluționarea căii de atac declarate de apelanții reclamânți, în sensul de a se stabili dacă aceștia au dreptul la o indemnizație pentru limită de vârstă într-un quantum determinat la data de 10.06.2022 sau în quantumul de care au beneficiat anterior momentului încetării plății acestei indemnizații.

Asupra acestei chestiuni de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat anterior și această chestiune nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Și caracterul dificil al chestiunii de drept este regăsit în speță, acesta decurgând din necesitatea interpretării art. 49 alin. (3) din Legea nr. 96/2006 în corelare cu Decizia Curții Constituționale nr. 261 din 5 mai 2022 și cu efectele recunoscute de instanța de contencios constituțional acestei decizii.

Într-o interpretare, se poate considera că, urmare a declarării neconstituționalității normei abrogatoare, dreptul recunoscut anterior la indemnizația pentru limită de vârstă reapare în patrimoniul beneficiarilor, în quantumul existent la momentul la care au dobândit inițial acest drept, abrogarea art. 49 din Legea nr. 96/2006 operând o suspendare a acestui drept.

Într-o altă interpretare, se poate considera că abrogarea art. 49 din Legea nr. 96/2006 a condus la încetarea dreptului la indemnizația pentru limită de vârstă, iar ca urmare a deciziei Curții Constituționale, în patrimoniul beneficiarilor s-a născut un nou drept la plata

indemnizației, într-un cuantum stabilit în raport cu momentul publicării în Monitorul Oficial a deciziei instanței de contencios constituțional.

Opinia părților, cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 49 alin. (3) din Legea nr. 96/2006, cu referire la modul de calcul al indemnizației pentru limită de vârstă ce se acordă deputaților și senatorilor, începând cu data de 10.06.2022, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 261 din 05.05.2022, este divergentă, după cum s-a arătat mai sus.

Apelanții reclamanți apreciază că izvorul obligației de recalculare a cuantumului indemnizațiilor pentru limită de vârstă și de repunere în plată îl reprezintă Decizia Curții Constituționale nr. 261/05.05.2022 și că față de declararea neconstituționalității Legii nr. 7/2021, în ansamblul ei, are loc o reintrare în fondul activ al legislației a prevederilor art. 49 și 50 din Legea nr. 96/2006. Astfel, de la data generării unui nou raport juridic obligațional prin ordinele emise, susțin apelanții reclamanți, nu poate fi avut în vedere alt criteriu legal de calculare a indemnizației pentru limită de vârstă decât cel impus prin legea aflată în vigoare, care stabilește că salariul minim brut pe țară aflat în plată și în funcție de care se calculează acest drept social este de 2080 lei (altul decât cel avut în vedere de părți).

În schimb, apelantul pârât și intimații pârâți consideră că Decizia Curții Constituționale nr. 261/2022 nu este de natură a conferi reclamanților o nouă vocație în ceea ce privește stabilirea dreptului la indemnizația pentru limită de vârstă, recunoscut în favoarea lor în perioada anterioară Legii nr. 7/2021. Apreciază, totodată, că dreptul fiecărui reclamant la indemnizația pentru limită de vârstă nu s-a deschis la data de 10.06.2022, momentul publicării în Monitorul Oficial al României a Deciziei nr. 261/2022, ci la data solicitării de acordare a indemnizației pentru limită de vârstă, astfel că nu se impune recalcularea indemnizației astfel cum solicită părțile adverse.

În opinia instanței, interpretarea dispozițiilor art. 49 alin. (3) din Legea nr. 96/2006, cu referire la modul de calcul al indemnizației pentru limită de vârstă ce se acordă deputaților și senatorilor, începând cu data de 10.06.2022, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 261 din 05.05.2022, este în sensul că se acordă indemnizația în cuantumul anterior de la momentul încetării plății.

Apreciază Curtea că prin Decizia Curții Constituționale nr. 261/2022 a avut loc o reintrare în fondul legislativ activ a dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 96/2006, temei legal în baza căruia apelanții reclamanți au beneficiat de indemnizație pentru limită de vârstă, ceea ce presupune o reluare a dreptului recunoscut anterior.

Ca urmare a constatării neconstituționalității normei abrogatoare, apelanții reclamanți nu au dobândit un nou drept la indemnizația pentru limită de vârstă, ci au redobândit dreptul recunoscut anterior de a beneficia de indemnizație în cuantumul stabilit la momentul la care s-a născut acest drept în patrimoniul fiecăruia dintre ei. Astfel, abrogarea art. 49 din Legea nr. 96/2006, prin Legea nr. 7/2021, a operat o suspendare a beneficiului constând în plata indemnizației pentru limită de vârstă în favoarea deputaților și senatorilor.

Situația apelanților reclamanți nu este comparabilă cu a celorlalți deputați și senatori care la data de 10.06.2022 dobândesc pentru prima oară dreptul la indemnizație pentru limită de vârstă, cu îndeplinirea cerințelor legale, și care anterior nu au avut acest beneficiu legal. Modul de calcul diferit al indemnizației pentru limită de vârstă al acestor deputați și senatori la data de 10.06.2022, în funcție de un salariu de bază minim brut pe țară garantat în plată în cuantum de 2080 lei, în raport cu modul de calcul al indemnizației apelanților reclamanți, este justificat de momentul diferit la care beneficiarii dobândesc pentru prima oară dreptul la indemnizație.

Ca practică judiciară, cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul prezentei sesizări, Curtea face referire la decizia civilă nr. xxxx, pronunțată în dosarul nr. xxxxx, de Curtea de Apel București, Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, la sentința civilă nr. xxxxx, pronunțată în dosarul nr. xxxxx de Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, și la sentința civilă nr. xxx, pronunțată în dosarul nr. xxxxx de Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări

sociale, prin care cereri de chemare în judecată similare cu cea din speță au fost respinse ca neîntemeiate.

Față de cele expuse, în temeiul art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, instanța va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la următoarea chestiune de drept: interpretarea dispozițiilor art. 49 alin. (3) din Legea nr. 96/2006, cu referire la modul de calcul al indemnizației pentru limită de vârstă ce se acordă deputaților și senatorilor, începând cu data de 10.06.2022, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 261 din 05.05.2022, în sensul de a se stabili dacă la momentul reluării plății acestei indemnizații se procedează la recalcularea ei conform normei legale arătate sau se acordă indemnizația în cuantumul anterior de la momentul încetării plății.

Se va suspenda judecata pricinii până la pronunțarea hotărârii prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție în prezenta sesizare.

Se va dispune transmiterea, în copie, prin poștă electronică, a încheierii de sesizare celorlalte tribunale și curți de apel.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D I S P U N E:

Respinge, ca neîntemeiată, cererea de suspendare a judecății până la soluționarea sesizării formulate în dosarul nr. 1738/1/2024 al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la următoarea chestiune de drept: interpretarea dispozițiilor art. 49 alin. (3) din Legea nr. 96/2006, cu referire la modul de calcul al indemnizației pentru limită de vârstă ce se acordă deputaților și senatorilor, începând cu data de 10.06.2022, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 261 din 05.05.2022, în sensul de a se stabili dacă la momentul reluării plății acestei indemnizații se procedează la recalcularea ei conform normei legale arătate sau se acordă indemnizația în cuantumul anterior de la momentul încetării plății.

Suspendă judecata pricinii până la pronunțarea hotărârii prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție în prezenta sesizare.

Dispune transmiterea, în copie, prin poștă electronică, a încheierii de sesizare celorlalte tribunale și curți de apel.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi, XXXX.

Președinte,
XXXXXXXXXX

Judecător,
XXXXXXXXXX

Grefier,
XXXXXXXXXX